

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 17. 4. 2024 v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Jana Hostaše a přísedících Marcely Schmiedové a Ing. Ladislava Podhorce,

takto:

obžalovaný

██████████,

nar. ██████████ v ██████████, ██████████, trvale bytem ██████████, ██████████, bez zaměstnání, toho času ve výkonu vazby ve ██████████,

je vinen, že

dne 3.2.2023 v přesně nezjištěné době od 20:09 hodin do 20:39 hodin, v ██████████, ██████████, okr. ██████████, v bytě ██████████ ve druhém nadzemním podlaží, obývaném poškozenou ██████████, nar. ██████████, ve kterém jí předtím navštívil za účelem obstarání drogy pervitin, následně po verbální rozepři s poškozenou, která mu odmítla poskytnout drogu pervitin na dluh, s vědomím, že ji může usmrtit, tuto fyzicky napadl kovovou tyčí, kterou jí nejméně pětkrát značnou silou udeřil do hlavy, čímž jí způsobil kromě celé řady poranění především zranění, spočívající v mnohočetných tržně zhmožděných ranách na hlavě, v okrajích s ložiskovým nafialovělým a červeným prosvítáním kůže(krevní výrony), většina ran proniká celou tloušťkou měkkých pokrývek lebních, prokrvácení měkkých pokrývek lebních téměř v celém jejich rozsahu, v tříštivém rozlámání klenby lební v rozsahu pravé temenní kosti a přilehlé týlní kosti na ploše 70 x 55 mm, s ložiskovým vpáčením úlomků až o 10 mm s rozlomením/roztržením většiny šípového švu, s rozstupem vrcholu a přilehlé pravé poloviny lambdového švu s puklinou odstupující z roztrženého šípového švu na levou temenní kost, zlomenině levé spánkové kosti přecházející na levou temenní kost a přes střední čáru na pravou temenní kost, zlomenině spodiny lební, resp.

stropu pravé očníce, prokrvácení měkkých mozkových plen na přední ploše čelních laloků, na horní a zevní ploše zadní části pravého temenního laloku a pravého týlního laloku mozku, na horní a zevní ploše levého čelního a temenního laloku mozku, okrskovitě na spodině čelních a spánkových laloků mozku, a následně, aniž se zajímal o její zdravotní stav, z obývacího pokoje odcizil její mobilní telefon a šedou látkovou kapsičku na zip obsahující sáček s pervitinem, poškozenou ponechal ležet na zemi, přikryl její tělo peřinou a poté byt opustil, kdy bezprostřední příčinou smrti poškozené [REDAKCE] bylo vdechnutí žaludečního obsahu při selhávání dechových a oběhových funkcí v důsledku otoku mozku a závažného kraniocerebrálního poranění (poranění lebky a mozku),

a tohoto jednání se dopustil přesto, že byl v minulosti pro pokus trestného činu vraždy dle § 8 odst. 1 k § 219 odst. 2 písm. b), h) tr. zákona (tj. zákona č. 140/1961 Sb., účinného do 31.12.2009) odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Plzni sp.zn. 34 T 9/2001, ze dne 24.4.2002, který nabyl právní moci ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp.zn. 8 To 79/2002 dne 19.6.2002,

tedy

jiného úmyslně usmrtil, opětovně a v úmyslu získat pro sebe majetkový prospěch

čímž spáchal

zločin vraždy dle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. h), j) tr. zákoníku

a odsuzuje se

Podle § 140 odst. 3 za použití § 54 odst. 1, 2 trestního zákoníku k výjimečnému trestu odnětí svobody v trvání **22 (dvaceti dvou) roků**.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje **do věznice se zvýšenou ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit [REDAKCE]
[REDAKCE] na náhradě škody částku ve výši 7 636 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozenému [REDAKCE]
[REDAKCE], narozenému [REDAKCE], bytem [REDAKCE], na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 807 060 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozenému [REDAKCE]
[REDAKCE], narozenému [REDAKCE], bytem [REDAKCE], na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 605 295 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozenému [REDAKCE]
narozenému [REDAKCE], bytem [REDAKCE] na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 605 295 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené [REDAKCE]
narozené [REDAKCE], bytem [REDAKCE], na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 605 295 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozenému [REDAKCE], narozenému [REDAKCE], bytem [REDAKCE], na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 968 472 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozenému [REDAKCE], narozenému [REDAKCE], bytem [REDAKCE], na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 968 472 Kč.

Odůvodnění:

1. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni podal dne 20.2.2024 obžalobu na obžalovaného [REDAKCE] pro skutek popsáný ve výroku tohoto rozsudku, v němž spatřoval zločin vraždy dle § 140 odst. 1, písm. h), j) trestního zákoníku.
2. Obžalovaný na počátku hlavního líčení prohlásil, že se cítí být vinen uvedeným skutkem, souhlasí s jeho popisem i právní kvalifikací, souhlasí rovněž s uplatněnými částkami na náhradě škody a nemajetkové újmy. Nesouhlas vyslovil jen se státním zástupcem navrhovaným trestem odnětí svobody ve výměře 21 let.
3. Vzhledem k právě uvedenému soud podle § 206c odst. 4 trestního řádu prohlášení viny obžalovaného přijal, neboť zcela odpovídá důkazům, které byly opatřeny v přípravném řízení, a to včetně použité právní kvalifikace. Současně soud upustil od dokazování v rozsahu prohlášené viny a právní kvalifikace, dokazování bylo zaměřeno pouze k otázce druhu a výše trestu, jakož i uplatněných nároků na náhradu škody a nemajetkové újmy. Na tomto místě musí soud uvést, že po přijetí prohlášení viny bylo jeho povinností převzít do svého výroku o vině popis skutku uvedený v podané obžalobě, a to včetně chyb a nepřesností. Tou má zdejší soud na mysli především popsání znaku opětovnosti skutku. Státní zástupce totiž nepřesně popsal tzv. zpětnost, tj. že obžalovaný byl pro pokus vraždy již odsouzen, přičemž současně uvedl, že byl odsouzen pro pokus trestného činu vraždy dle § 8 odst. 1 k § 219 odst. b), h) trestního zákona č. 140/1961 Sb. rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 24.4.2002, sp. zn. 34 T 9/2001 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 19.6.2002, sp. zn. 8 To 79/2002, ač těmito rozsudky byl odsouzen pro pokus trestného vraždy dle § 8 odst. 1 k § 219 odst. 2 písm. h) trestního zákona č. 140/1961 Sb. Popsání znaku opětovnosti přitom však správně stručně řečeno vyžaduje popsat skutečnost, že se pachatel v minulosti dopustil jednání, kterého se aktuálně dopouští opět, a současně se jedná o jednání trestné. Konkrétně to v projednávané věci znamená, že správně měl být znak opětovnosti popsán např. tak, že „... a tohoto jednání se dopustil přesto, že se dne 12.3.2001 dopustil pokusu zločinu vraždy právně kvalifikovaný dle § 8 odst. 1 k § 219 odst. 2 písm. h) trestního zákona č. 140/1961 Sb., pro který byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 24.4.2002, sp. zn. 34 T 9/2001 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 19.6.2002, sp. zn. 8 To 79/2002.“ Uvedené pochybení je však formálního rázu a nic na jinak správné právní kvalifikaci jednání obžalovaného nemění, proto nebylo důvodu prohlášení viny obžalovaného nepřijmout.
4. Obžalovaný svým jednáním naplnil skutkovou podstatu zločinu vraždy podle § 140 odst. 1, 3 písm. h), j) trestního zákoníku, když po předchozím slovním konfliktu v reakci na zjištění, že mu poškozená neposkytne na dluh pervitin, na poškozenou zaútočil ve snaze získat pervitin v podstatě za jakoukoli cenu takovým způsobem, že věděl, že ji opakovanými údery kovovou tyčí do hlavy může usmrtit a s takovým následkem byl srozuměn, čin spáchal opětovně, neboť se v minulosti dopustil pokusu trestného činu vraždy dle § 219 odst. 2 písm. h) trestního zákona č. 140/1961 Sb., pro který byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 24.4.2002, sp. zn. 34 T 9/2001 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 19.6.2002, sp. zn. 8 To 79/2002, přičemž současně poškozené odcizil její mobilní telefon a rovněž i pervitin, pro nějž si původně přišel, a

aniž by jakkoli staral o zdravotní stav poškozené tuto přikryl a byt opustil a poškozená následně na následky zranění zemřela. Obžalovaný tak jednal v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.

5. Obžalovaný v hlavním líčení nevypovídal, vypovídal v řízení přípravném, kdy ke své osobě se vyjadřoval sporadicky. Uvedl, že je nemajetný, pracuje jako [REDAKCE] a jeho příjem činí 17 000 Kč. Je uživatel pervitinu, který užívá dle svých finančních možností cca 2x až 3x týdně, dokonce aby si zajistil prostředky pro nákup pervitinu, prodával věci z bytu, kvůli čemuž se často hádal se svou manželkou. Svěho jednání lituje, neměl vůbec v úmyslu poškozené ublížit. Následně popsal vlastní děj v bytě, jednání, jehož se dopustil, i jak si po činu počínal. Uvedl, že mobilní telefon poškozené vzal jen proto, že chtěl ztížit své dopadení, neboť poškozenou kontaktoval prostřednictvím sms. Odcizený pervitin si zcela aplikoval během své noční směny.
6. Při úvahách o druhu a výši trestu vycházel soud z ustanovení § 39 a násl. trestního zákoníku. Podle § 39 odst. 1 trestního zákoníku *při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přibližně k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přibližně k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu; přibližně též k jeho postoji k trestnému činu v trestním řízení, zda sjednal dohodu o vině a trestu, prohlásil svou vinu nebo označil rozhodné skutečnosti za nesporné, a pokud byl označen jako spolupracující obviněný, též k tomu, jak významným způsobem přispěl k objasnění zločinu spáchaného členy organizované skupiny, ve spojení s organizovanou skupinou nebo ve prospěch organizované zločinecké skupiny. Přibližně také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.*
7. Obžalovaný byl v přípravném řízení podroben znaleckému zkoumání z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie. Z psychiatrické části posudku bylo zjištěno, že obžalovaný v době páchání činu trpěl (a nadále i trpí) dissociální poruchou osobnosti, kdy tato porucha se mimo jiné projevuje tendencí k překračování pravidel, norem, zákonů, snahou je uspokojit své potřeby často jednáním bez ohledu na druhé, na možné následky. Vyznačuje se též anetičností, disfunkčností svědomí. Obžalovaný neváhá užít agrese k prosazení svých potřeb, dosažení cílů. Obžalovaný čin nespáchal v důsledku patologického jednání, motivací bylo bezohledné naplnění osobních potřeb, konkrétně získání pervitinu. Obžalovaný je osobu s rysy agresivity, disponuje sníženým prahem pro uvolnění agrese v celém jejím aspektu. Neváhá užít agrese k dosažení cílů. Nebyla u něj diagnostikována závislost na alkoholu, či jiných omamných látkách, vyjma tabáku. V době páchání činu nebyl dle dostupných informací pod vlivem alkoholu, či jiných omamných látek. V době, kdy se dopustil popisovaného jednání, mohl rozpoznat protiprávnost svého jednání a byl schopen své jednání ovládat. Rozpoznávací a ovládací schopnosti hodnotí znalec jako plně zachovalé. Obžalovaný je schopen chápat smysl trestního řízení, soudního projednávání a případně mu uloženého trestu.
8. Z psychologické části posudku bylo zjištěno, že intelektové schopnosti obžalovaného sice odpovídají lehké mentální retardaci, praktická funkčnost je ale mimo pásmo mentální retardace a odpovídá podprůměru. Osobnost je uspořádána poruchově, obžalovaný je nositelem dissociální poruchy osobnosti. Tato je víceméně trvalou charakteristikou a projevuje se u obžalovaného trvalým sklonem překračovat pravidla a normy včetně norem zákonných, slabou odezvou na výchovné a převýchovné vlivy, sníženým prahem pro uvolnění agrese v celém jejím spektru dostupnosti i agrese instrumentální. Obžalovaný se vyznačuje pragmatismem, nevztahovostí, anetičností, disfunkčností svědomí, egocentrismem, má rysy nezdrženlivosti. Jeví se jako protřelý, nevytrvalý, na sebe háklivý. K obecným pravidlům a normám má naprosto nezávazný vztah. Obžalovaný byl schopen rozpoznat nebezpečnost svého jednání i jeho důsledků na osobě poškozené. Obžalovaný neprožívá přiměřené pocity viny a s ohledem na svou osobnost strukturu je ani není schopen zakoušet. Motivací byl zisk pervitinu od poškozené, a to za jakoukoli cenu. Vztah obžalovaného k poškozené byl zcela pragmatický, opatroval si u ní drogu, jiný vztahový význam pro něj poškozená neměla. Prognóza dalšího vývoje osobnosti z hlediska protispolečenských jednání je nepříznivá, s pravděpodobností blížící se jistotě zůstane i do

budoucná osobou s mimořádně vysokým rizikem protispolečenských aktů. **Resocializaci znalkyně hodnotí jako velmi podstatnou měrou sníženou, v podstatě za vyloučenou.** Obžalovaný je nositelem vysoce problematických osobnostních dispozic pro stabilní a trvalé přizpůsobení se na společenský úzus. Je zkušenost, že předchozí resocializační snažení opakovaně nepřinášela hmatatelný efekt, a to ani tehdy, když už byl dlouhá léta resocializován poté, co se dopustil těžké agrese vůči staré ženě v minulosti. Protispolečenské akty obžalovaný řetězí od přelomu puberty a adolescence, předtím byl v ústavní péči pro těžké poruchy chování jasně protispolečenského charakteru. Chybí mu pracovní návyky, afinita k pervitinu rovněž resocializační prognózu komplikuje. V podstatě nelze nalézt žádná protektiva, která by resocializaci dávala slibnější prognózu, než jaká je konstatována.

9. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že má v opise rejstříku trestů celkem 7 záznamů o předchozích odsouzeních. Prvá dvě odsouzení z roku 1190, kdy byl odsouzen jako mladistvý, jsou zahlazena. Následují tři odsouzení z let 1992, 1996 a 1997 pro různorodou, zejména však majetkovou trestnou činnost, kdy mu byly uloženy nepodmíněné tresty odnětí svobody, které vždy zcela vykonal. Následuje odsouzení pro pokus zločinu vraždy popsáné ve výrokové části rozsudku, k němuž tak nelze přihlížet jako k přitěžující okolnosti. Naposledy byl obžalovaný odsouzen Okresním soudem v Sokolově trestním příkazem ze dne 26.2.2018, sp. zn. 3 T 22/2018 pro přečin úvěrového podvodu dle § 211 odst. 1 trestního zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody, kdy se ve zkušební době podmíněného odsouzení osvědčil, proto i toto odsouzení je ze zákona zahlazeno. Jiné trestní řízení vůči obžalovanému vedeno není.
10. Obžalovanému ve smyslu § 41 písm. l) trestního zákoníku polehčuje jeho doznání. Ač obžalovaný již v přípravném řízení, jakož i v hlavním líčení uváděl, že svého jednání lituje, tuto polehčující okolnost s ohledem na způsob projevu obžalovanému nepřiznal, když má za to, že lítost obžalovaný projevoval spíše sám nad sebou než za zmařeným životem poškozené, kdy i nebyl schopen se pozůstalým, kteří se zúčastnili všech jednání u soudu, se do očí osobně omluvit a jim lítost projevit. Na druhou stranu obžalovanému však přitěžuje ve smyslu § 42 písm. q) trestního zákoníku skutečnost, že byl již pro trestnou činnost odsouzen. Rovněž mu ve smyslu přitěžuje dle § 42 písm. m) trestního zákoníku spáchání činu ke škodě více poškozených.
11. Při užití právní kvalifikaci byl obžalovaný ohrožen trestem odnětí svobody na patnáct až dvacet let nebo výjimečným trestem. Ve smyslu § 54 odst. 1 trestního zákoníku se výjimečným trestem rozumí trest odnětí svobody nad dvacet let až do třiceti let, případně trest odnětí svobody na doživotí. Podle § 54 odst. 2 trestního zákoníku může být trest odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let uložen pouze tehdy, jestliže závažnost zvláště závažného zločinu je velmi vysoká, nebo možnost nápravy pachatele je obzvláště ztížena. Právě druhou alternativu uvedeného zákonného ustanovení soud v případě obžalovaného shledal. Obzvláště ztížená, v podstatě vyloučená možnost jeho nápravy vyplývá ze závěru znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie. Za této situace ukládal soud obžalovanému trest výjimečný v sazbě nad 20 do 30 let. Pokud by obžalovaný neprohlásil svoji vinu, nebylo by z důvodu osoby obžalovaného, přitěžujících okolností, motivu jednání, jakož i způsobu provedení činu, stejně jako nezájmu obžalovaného o poškozenou po činu, důvodu ukládat trest pod hranicí 25 let. Obžalovaný však vinu prohlásil a soud ji přijal. V takovém případě je podle § 39 odst. 1 trestního zákoníku povinností soud k této skutečnosti přihlídnout. Jen tedy z právě uvedeného důvodu byl obžalovanému jako trest přiměřený uložen trest odnětí svobody v trvání 22 let, tedy blíže dolní hranici výjimečného trestu odnětí svobody. Pro výkon trestu byl obžalovaný zcela v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, neboť mu byl uložen právě výjimečný trest.
12. K trestnímu řízení se vůči obžalovanému připojila s nárokem na náhradu škody [REDAKCE]. Ta po obžalovaném požadovala na náhradě škody částku 7 636 Kč, kterou vynaložila v souvislosti s proplacením nákladů vynaložených poskytovateli zdravotních služeb v souvislosti s činem obžalovaného. Provedeným dokazováním byla prokázána příčinná

souvislost mezi jednáním obžalovaného a vznikem této doložené škody, Za tuto škodu obžalovaný nese odpovědnost, proto mu byla dle § 228 odst. 1 trestního řádu uložena povinnost ji uhradit v plné výši. Pro úplnost se dodává, že odpovědnost obžalovaného je dána ustanovením § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., podle kterého má příslušná zdravotní pojišťovna vůči třetí osobě právo na náhradu těch nákladů na hrazené služby, které vynaložila v důsledku zaviněného protiprávního jednání této třetí osoby vůči pojištěnci.

13. Prostřednictvím svého zmocněnce se dále k trestnímu řízení připojili vůči obžalovanému s nárokem na náhradu nemajetkové újmy rovněž pozůstalí příbuzní, a to její otec [REDAKCE] s částkou 807 060 Kč, bratr [REDAKCE] s částkou 605 295 Kč, bratr [REDAKCE] s částkou 605 295 Kč, sestra [REDAKCE] s částkou 605 295 Kč a synové [REDAKCE] a [REDAKCE] každý s částkou 968 472 Kč. Obžalovaný s takto uplatněnými nároky na náhradu nemajetkové újmy souhlasil a učinil je nesporné.
14. Právní rámec uplatněných nároků je upraven zákonem č. 89/2012 Sb., nového občanského zákoníku. Podle § 2959 *při usmrcení nebo zvlášť závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.* Podle § 2952 *hradí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk).* *Záleží-li skutečná škoda ve vzniku dluhu, má poškozený právo, aby ho škůdce dluhu zprostil nebo mu poskytl náhradu.* Podle § 2955 *nelze-li výši náhrady škody přesně určit, určí ji podle spravedlivého uvážení jednotlivých okolností případu soud.* Podle § 2956 *vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.* Podle § 2957 *způsob a výše přiměřeného zadoostiučnění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pobuřičky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, věru nebo i jiné obdobné závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu brozba nebo jiná příčina vyvolala.* Podle § 2971 *odůvodňují-li to zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil újmu protiprávním činem, zejména porušil-li z hrubé nedbalosti důležitou právní povinnost, anebo způsobil-li újmu úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné pobutky zvlášť zavrženímhodné, nahradí škůdce též nemajetkovou újmu každému, kdo způsobenou újmu důvodně pociťuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit.*
15. Ve vztahu k určení výše přiměřenosti nemajetkové újmy vyjádřené v penězích považuje zdejší soud za nutné zdůraznit, že jednání obžalovaného významným negativním a celoživotním způsobem zasáhlo do života všech shora jmenovaných, přičemž s tímto traumatem se budou muset vyrovnávat po celý svůj život. Při stanovení přiměřenosti výše nemajetkové újmy vzal soud v úvahu nejen samotné okolnosti činu a bezdůvodnost jednání obžalovaného, ale rovněž i jeho postoj bez projevů vážně míněné lítosti a omluvy pozůstalým. Za této situace shledal poškozenými uplatněné částky zcela přiměřené a obžalovanému uložil podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinnost k jejich náhradě tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto

porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. 4. 2024

Mgr. Jan Hostaš v. r.

předseda senátu